

HIŠA NA HRIBU

Zazvonilo je. Končno so se pričele poletne počitnice. Žan ni mogel verjeti. Leto je teklo počasi kot še nikoli. Pri matematiki in fiziki se je za las izvlekel, ostale ocene so bile sprejemljive, razen zgodovine, ki jo je imel najraje od vseh predmetov. Tako je v družbi dvojek in trojk njegovo spričevalo krasila tudi ena petica. Ampak ocene niso bile več pomembne. Konec šole je!

S prijatelji se je odpravil iz razreda. Pred šolo so si zaželeli lepe počitnice in se razšli. Žanova hiša je bila daleč. Vsak dan je pešačil skoraj uro in pol, a nikoli ni želel, da bi ga mama peljala, čeprav bi ga sama z veseljem odložila pred šolo, ko je zjutraj odhajala v službo. Ne, Žan je rad hodil. Še posebej zato, ker je njegova pot vodila skozi park. In kjerkoli so bila drevesa, je bil srečen.

Ko je prišel domov, je torbo vrgel v kot in si skuhal kosilo. Starša sta končala z delom šele zvečer, zato je moral za vse poskrbeti sam. Najedel se je, pomil posodo in pospravil kuhinjo. Nato se je ulegel na kavč. Hotel je prižgati televizijo, a je njegovo pozornost pritegnil reklamni letak. Na njem je bila slika gozda. Pa ne katerega koli gozda! Na letaku je bil Kočevski Rog. Gozd, v katerem je nekoč poznal vsako drevo. A zdaj je bil le bežen spomin na preteklost.

V Kočevskem rogu je živel Žanov dedek. Na hribu je imel hišo in nekaj sadnega drevja. Bil je drvar. Živel je daleč od najbližje vasi. Do njega je vodila makadamska cesta, ki jo je sam naredil. Žan je počitnice najraje preživljal pri dedku. Skupaj sta hodila v gozd, nabirala gobe in opazovala živali. Dedek mu je pripovedoval zgodbe iz preteklosti. Bil je partizan, zato je najraje govoril o drugi svetovni vojni. Žan ga je z veseljem poslušal. Trenutki, ki jih je preživel z dedkom v gozdu in ne med stolpniciami Ljubljane, so bili najlepši v njegovem življenju. A na žalost se je vse končalo prehitro. Pred šestimi leti je bila huda zima. Dedek je zbolel za pljučnico in, ker reševalci zaradi visokega snega in neprehodnih cest niso mogli priti do njega, ga je premagala. Žan tega na začetku ni verjel. Ni želel verjeti. Sam sebe je prepričeval, da mora počakati do konca zime in vse bo spet kakor je bilo. In čakal bi do konca zime. Čakal bi do konca naslednje zime. Če bi bilo potrebno, bi čakal do konca življenja! A takoj, ko je slišal mamo govoriti s kupcem dedkove hiše, je nehal verjeti. Dedek ne bi nikoli dovolil, da kdo proda njegovo hišo in sadovnjak. Od takrat se Žan ni razumel s starši. Kako sta lahko prodala najlepši kraj na svetu? Kako so lahko naredila kaj takega? In zakaj ga nikoli več nista peljala v Kočevski Rog?

Ampak zdaj to ni bilo pomembno. Na mizi je ležal letak. Žan je vedel, da gredo na izlet. Vedel je, da gredo tja, kamor si je najbolj želel iti že šest let.

»Mami, mami! V Kočevski Rog gremo, kajne?« je bilo prvo, kar je povedal, ko je mamo slišal vstopiti.

»Počasi ...« se mu je nasmehnila. »Najprej povej kako je bilo v šoli.«

»Gremo v Kočevski Rog?« ni odnehal.

»Ja, gremo!« se je mama naposled le vdala.

»V dedkovo hišo?« je navdušeno vprašal.

Tega mama ni pričakovala. »Kaj?« je začudeno vprašala. »Ne, ne gremo. Saj veš, da smo tisto hišo prodali. V počitniško hišico gremo, na drug konec.«

»Tako da ne bomo šli ...« Žan ni mogel skriti razočaranja. Res je, da je imel rad gozd. Ampak dedkova hiša je bil najlepši kraj na svetu.

A nenadoma je dobil odlično idejo.

»V redu. Kdaj gremo?« je hitro vprašal.

»Jutri zjutraj. Mislila sva, da bi šli naslednji teden, a so napovedane nevihte, zato sva se ...«

»Odlično!« jo je prekinil Žan in odhitel v svojo sobo.

Drevesa so bila takšna, kakršnih se je spomnil. Stara, visoka in mogočna. Precej časa so se vozili, ko so končno prišli do počitniške hišice. Ta ni bila niti podobna dedkovi. Bila je moderna, z velikim parkiriščem in steklenimi vrati. Vstopili so in Žan je dobil občutek, da se je znašel v eni izmed petstotih enakih stanovanj v ljubljanski stolpnici. V njej ni prasketal ogenj, temveč so stene krasili radiatorji. V kotu je namesto police polne zgodovinskih knjig stala ogromna televizija, preluknjano zofo, pokrito s tremi odejami, pa so nadomestili usnjeni naslanjači.

V trenutku, ko je Žan vstopil, je vedel, da je čas, da izpelje svoj preprost načrt. Nahrbtnik si je dobro namestil na rame in se pognal v tek. Teči je vedel zelo hitro. Slišal je, da oče vpije za njim, a nič ni pomagalo. Prejšnji večer je natančno preučil pot in vedel je, kam mora bežati. Po dveh urah hoje v pravo smer bo prišel na cilj.

Vedel je, da ga bosta starša iskala. A sedaj je imel pred sabo le en cilj. Želel si je videti dedkovo hišo.

Na poti se je spominjal, kako sta se tako nekoč sprehajala z dedkom. Živalim sta nastavljala hrano, preučevala stopinje in nabirala rože. Babice Žan nikoli ni poznal. Dedek je imel posebno polico, na kateri je stala njena slika in vaza. V njej so bile vedno cvetoče rože. Nikoli ni pustil, da bi uvene le pred babičino sliko.

Hodil je že uro, dve, tri, štiri ... Že zdavnaj bi moral biti na cilju. Ni vedel, kje je zgrešil. V teh gozdovih si je lahko pomagal le s kompasom, ki ga je vedel uporabljati, znal pa je tudi kam mora iti. Ampak vseeno je lahko majhna napaka pomenila, da ne bo nikoli našel dedkove hiše.

Bil je že pošteno lačen, zato si je odpočil in pojedel sendvič. Dobro se je pripravil ter v nahrbtnik spakiral zadosti hrane za nekaj dni. A vseeno ga je začenjalo skrbeti. Kaj, če ne bo našel niti poti iz gozda?

Hodil je že osem ur in nekajkrat ugotovil, da se je vrtel v krogu, ko je končno zagledal nekaj znanega. Dedkovo cesto! Bila je že nekoliko zaraščena, a Žan jo je v trenutku prepoznal. Kljub izmučenosti je po cesti tekkel na vso moč. Komaj je čakal, da vidi hišo.

In prav zares jo je kmalu zagledal. Stala je tam, na vrhu hriba, zraven sadovnjaka, s pogledom na vrhove tisočerihih dreves. Vse je bilo tako, kakor se je spominjal. Le nekoliko uničeno. Videlo se je, da je bilo novemu lastniku popolnoma vseeno. Trava je bila skoraj neprehodna, hiša pa precej razpokana. Stekel je do vrat in močno pritisnil, da so se odprla. Narava je naredila svoje. Hiša je bila polna miši, pajkov in drugih žuželk, stene pa so bile plesnive. Opazil je, da v vazi pred babičino sliko ni rož, zato jih je hitro nabral. Odločil se je, da bo hišo pospravil in jo uredil, da bo takšna, kot je bila nekoč. A zdaj se je začelo temniti. Na travo pod jablano je položil odejo ter opazoval zvezde. Ob tako jasnih večerih kot je bil ta, sta z dedkom najraje gledala v nočno nebo. Učil ga je prepoznavati ozvezdja in mu pripovedoval mite.

Ampak zdaj dedka ni bilo tam. Slišali so se le zvoki iz gozda. Ni ga bilo strah. Mislil je, da bo srečen, če mu bo uspelo priti do hiše, a ni bil. Zato mu starša nista pustila, da bi prišel sem. Zaradi spomina na dedka. A kljub temu si ni želel oditi. Tu mu bilo lepo.

Ležal je pod jablano in odprl oči. Sonce je bilo kar visoko na nebu. Čebele in čmrlji so obletavali listje in sadeže, mravlje so se v kolonah sprehajale po deblu gor in dol, ena kolona proti vrhu, druga proti zemlji. Zapihal je lahen vetrc. Listje je zašumelo.

To je bila glasba, ki jo je poslušal najraje. Zažvižgalo je skozi vejevje, zatrepotali so listi, zamigotala je svetloba sončnih žarkov, odprlo se je jasno nebo.

Vstal je in se ozrl okoli sebe. In tam je stal. Na stopnici pred vhodom. Njegov dedek, pripravljen, da z vnukom preživi še en nepozaben dan.

Staša Korpič, 8razred, OŠ III Murska Sobota